PLÂNGÂND PE SATAN

Peregrin pe abruptele cărări ale Absolutului, în mod inevitabil
Te loveşti de cel care ne-a eliberat de ignoranţă, prinţul tenebrelor
Duhul necurat al prăpăstioaselor noastre cugete, eterna întrebare
Spiritul îndoielilor şi artizanul minciunilor, veşnicul neliniştit ? Satan.
Universul întreg îi simte răsuflarea, căci fără de el totul ar fi static
Mişcarea există datorită prezenţei sale printre particulele elementare
Neobosit călător, acest ins solitar pare un biet Sisif, veşnic condamnat
Să-şi poarte povara, oamenii fiind singurele fiinţe care îi înţeleg zbuciumul.
Însă el nu poate fi iubit, cel mult dorit, dar şi atunci condamnat la distrugere
Căci tot ce atinge cu fiinţa-i întunecată se transformă în praf şi pulbere
Toate descoperirile sale, toate misterele pier odată ce-au fost dezvăluite
Şi totul reîncepe din nou, iar şi iar la nesfârşit, dincolo de eternitate,
Pentru el nu există iluzia numită timp, răstignit pe crucea tainică a ignoranţei
Satan pare o victimă a mândriei şi slavei deşarte, transformat din călău în victimă
Pentru singura vină, singura sublimă dorinţă, de a fi propriul său călăuzitor.
Artist desăvârşit în arta întrebărilor fără de răspuns, filosof al cruntei disperări
Răbdător ucenic al decăderii morale şi maestru în arta ratărilor, eternul revoltat
Nihilist până în măduva oaselor, se zbate între viaţă şi moarte fără să poată
Aproba odată în viaţă, măcar cu un simplu gest, negându-se până şi pe sine
Devine neant, cuprins de beţia propriei îndumnezeiri devine vidul suprem
Iluzia supremă, lovit de daimonul nebuniei înlocuieşte pe Dumnezeu cu Sinele
Şi astfel devine fiinţa veşnic pierdută în propriile-i iluzii, dincolo de Purul Adevăr?
Omul, această făptură plăpândă, zămislită din împreunarea energiilor celor doi
Demiurgi, Satana şi bunul Dumnezeu, trebuie să aleagă între cunoaştere şi inocenţă
Între simplitate şi paradox, între o fericire searbădă şi o tristeţe melancolică.
Plângându-şi soarta, Omul descoperă că nefericirea-i nu este singulară, că în tot
Universul viaţa se zbate între lumină şi întuneric, odihnindu-se pentru o clipă
Adormit în tainicul vis al Creatorului, Omul, plângând pe Satan realizează misterul
Creaţiei, misterul dualităţii universale, Dumnezeu şi Satan sunt două chipuri ale
Uneia şi aceleaşi fiinţe, Abraxasul nemuririi noastre, infinitul finitudinii noastre.